

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Златина Рубиева

Членове: Иванка Иванова
Петя Алексиева

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000502632 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Ответникът в първоинстанционното производство С. Б. Г. в срока по чл.259, ал.1 ГПК (препис от решението е връчен редовно на 28.02.2023 г., жалбата е подадена на 14.03.2023 г.-пощенско клеймо) обжалва с въззивна жалба вх. № 268983/15.03.2023 г. в цялост Решение № 260284/13.02.2023 г., постановено по гр.д. № 17180/2018 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 9-ти състав, с което е прогласен за недействителен на основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД по отношение на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, договор за дарение от 27.11.2018 г., обективиран в нотариален акт за дарение на недвижим имот № 146, том I, рег. № 4197, дело № 137/2018 г. на А. Я.- помощник нотариус по заместване на В. Я.- нотариус, рег. № *** на НК, с който Й. Е. Г. /С. Б. Г./, с гръцко гражданство, е дарил на малолетния си син Н. Й. Г., представляван от своя баща и законен представител Й. Е. Г., притежавания от него самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.104.72.1.55 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-33/15.06.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с площ от 135,72 кв.м., с адрес на имота: гр. София, район Средец, бул. „***“ № 35, вх. *, ет.7, ап.А24, който

самостоятелен обект се намира в сграда № 1, разположена в имот с идентификатор 68134.104.72, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта 1, прилежащи части: таванско помещение № 4, с площ от 8,13 кв.м.; ½ от избено помещение № 23 с площ от 1,57 кв.м. и 1,227 ид. ч. от общите части на сградата; избено помещение № 24 с площ от 3,13 кв.м.; ½ от таванско помещение № 6 с площ от 3,91 кв.м. и 1,271% ид.ч. от общите части на сградата, представляващ съгласно проект за преустройство Апартамент № 24, находящ се на VII надпартерен етаж в жилищна сграда в гр. София, Столична община, район Средец, бул. „***“ № 35, вх. *, който обект е обединен в резултат на преустройство от Апартамент № 23, съставляващ самостоятелен обект със стар идентификатор 68134.104.72.1.21 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-33/15.06.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК и Апартамент № 24, съставляващ самостоятелен обект със стар идентификатор 68134.104.72.1.20 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-33/15.06.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК.

С решението и съобразно изхода на спора, съдът е разпределил разноските.

Въззивната жалба е подадена от лично от ответника С. Г.. С определение на съда от 25.05.2023 г., въззивникът-ответник е освободен на основание чл.83, ал.2 от ГПК от внасяне на държавна такса за въззивно обжалване.

С оглед на горното въззивната жалба е редовна.

Поддържа се, че обжалваното решение е недопустимо. Поддържа се, че в конкретния случай с предявения Павлов иск се цели обявяването за недействителна на една правна сделка по отношение на ищеца, като целеният правен ефект вече е настъпил по силата на друг факт, а именно по-рано вписани възбрани по изпълнително производство върху същия имот. Поддържа се, че в конкретния случай е налице второ вземане на същия възискател срещу същия длъжник и той може да се ползва от вече вписаната възбрана по изпълнително дело № 950/2018 г. по описа на ЧСИ Б., поради което и предявеният иск е недопустим.

На второ място поддържа неоснователност на обжалваното решение с твърдението, че ищецът не притежава вземания в посочените размери. Счита,

че първоинстанционният съд не се е произнесъл и не е обсъдил всички приети по делото доказателства. Поддържа се, че въпреки влезлите в сила решения, ответникът е подал молба за отмяна на съдебното решение, по което е образувано т.д. № 1149/2022 г., I ТО по описа на ВКС, по което до момента няма постановен влязъл в сила съдебен акт.

Моли съда да се произнесе с решение, с което да приеме, че обжалваното решение е недопустимо, съответно да го обезсили и прекрати производството по делото. В условията на евентуалност моли съда да отмени изцяло обжалваното решение.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна – ищецът „Ти Би Ай Банк“ ЕАД чрез процесуалния му представител адвокат К. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено на л.8 от първоинстанционното дело.

Моли съда да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди първоинстанционното решение с твърдението, че оплакванията във въззивната жалба се неоснователни, а решението правилно и законосъобразно по доводи изложени подробно в отговора на въззивната жалба. Претендира разноските направени във въззивното производство.

С оглед на така очертания предмет на въззивното производство, *Решение № 260284/13.02.2023 г., постановено по гр.д. № 17180/2018 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 9-ти състав, се обжалва в неговата цялост.*

Въззивникът, редовно призован не се явява в открито съдебно заседание, не изпраща представител, не изразява становище в хода по същество.

Въззиваемият-ищец „Ти Би Ай Банк“ ЕАД в съдебно заседание чрез своя процесуален представител оспорва въззивната жалба и моли съда да я остави без уважение и потвърди обжалваното решение, като вземе предвид и представените както с отговора, така и в съдебното заседание писмени доказателства, които доказват, че вписаните върху имота възбрани са заличени и ищецът и към настоящия момент има правен интерес от предявения от него иск. Претендира разноски, за което представя списък по чл.80 от ГПК.

Въззиваемият-ответник Н. Й. Г., редовно призован не се явява в открито

съдебно заседание, не изпраща представител, не изразява становище в хода по същество.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.135 от ЗЗД, предявен от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД срещу С. Б. Г. с предишно име Й. Е. Г. и Н. Й. Г..

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните правнорелевантни факти и обстоятелства:

Ищецът се легитимира като кредитор на първия ответник с изпълнителен лист, издаден на 14.12.2018 г. въз основа на влязло в сила на 12.12.2018 г. Решение № 2587/11.12.2017 г. по гр.д. № 529/2017 г. на описа на Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, изменено в частта за разноските с Определение от 02.03.2018 г., като и въз основа на Определение № 522/19.11.2018 г., т.д. № 1159/2018 г. на ВКС, ТК, Първо отделение, по силата на който Й. Е. Г. е осъден на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД сумата от 235 874,58 лв.-съдебни разноси пред САС, а на основание чл.78, ал.3 от ГПК във връзка с чл.78, ал.8 от ГПК сумата от 207 726,68 лв.-юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство пред СГС, да заплати допълнително сумата от 153 201,42 лв. с ДДС уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред САС, както и сумата от 125 119,20 лв. адвокатско възнаграждение.

С договор за дарение от 27.11.2018 г., обективиран в нотариален акт № 146, том I, рег.№ 4197, дело № 137 от 2018 г. на помощник-нотариус А. Я. по заместване на Нотариус В. Я. с район на действие Софийски районен съд с рег.№ *** на НК, Й. Е. Г. дарява на малолетния си син Н. Й. Г., представляван от своя баща и законен представител Й. Е. Г., притежавания от него самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.104.72.1.55 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-33/15.06.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с площ от 135,72 кв.м., с адрес на имота: гр. София, район Средец, бул.

„***“ № 35, вх. *, ет.7, ап.А24, който самостоятелен обект се намира в сграда № 1, разположена в имот с идентификатор 68134.104.72, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта 1, прилежащи части: таванско помещение № 4, с площ от 8,13 кв.м.; ½ от избено помещение № 23 с площ от 1,57 кв.м. и 1,227 ид. ч. от общите части на сградата; избено помещение № 24 с площ от 3,13 кв.м.; ½ от таванско помещение № 6 с площ от 3,91 кв.м. и 1,271% ид.ч. от общите части на сградата, представляващ съгласно проект за преустройство Апартамент № 24, находящ се на VII надпартерен етаж в жилищна сграда в гр. София, Столична община, район Средец, бул. „***“ № 35, вх. *, който обект е обединен в резултат на преустройство от Апартамент № 23, съставляващ самостоятелен обект със стар идентификатор 68134.104.72.1.21 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-33/15.06.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК и Апартамент № 24, съставляващ самостоятелен обект със стар идентификатор 68134.104.72.1.20 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-33/15.06.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК.

Договорът е надлежно вписан в СВ-София № от дв.вх.рег.№ 78409, акт том 185, акт номер 129 от 27.11.2018 г.

Между страните не се спори, а и с приетото по делото удостоверение за раждане от 08.09.2016 г. се установява, че двамата ответници и страни по оспорената сделка са баща и син.

Между страните не е било спорно, а и с представените и приети по делото писмени доказателства се установява, че освен за процесното вземане, ищецът е кредитор на първия ответник и за вземане по изпълнителен лист от 14.01.2016 г., за принудителното събиране на сумите, по който, е било образувано изпълнително дело № **20188500400950** по описа на ЧСИ А. Б.. Установено е, че по това изпълнително дело със страни: ищецът като взыскател и първият ответник като длъжник, са наложени възбрани върху процесните два апартамента А24 и А23, за които няма спор че следствие на извършено преустройство, към момента представляват един апартамент. И двете възбрани са вписани в СВ, АВ-София **на 26.11.2018 г.** Установява се от представеното с исковата молба удостоверение на ЧСИ Б. (л.49 от делото на СГС.), т.е. безспорно е че към датата на подаване на исковата молба-**21.12.2018 г.**, сделката с недвижимия имот, предмет на настоящия иск

е осъществена на **27.11.2018 г.**, т.е. след вписана възбрана върху същия имот и от същия кредитор.

За принудително събиране на вземанията, които ищецът има към първия ответник по изпълнителния лист от 14.12.2018 г. е образувано второ изпълнително дело № **2018850040998** на ЧСИ А. Б..

Въззивният съд не обсъжда заключенията на приетите пред първоинстанционния съд ССЧЕ като неотнормирани, ирелевантни за фактите и обстоятелствата, подлежащи на доказване от една страна, а от друга, защото чрез тях се установяват факти и обстоятелства, които не са въведени с исковата молба, предвид изричната молба вх.№ 67225/09.07.2020 г. (л.207 от делото на СГС), с която ищецът изрично е заявил, че единствено вземанията за разноси от производството по гр.д. № 1446/2014 г. на СГС го легитимират като кредитор, останалите вземания посочени в исковата молба не са част от основанието и фактическият състав на иска по чл.135 от ГПК.

При така безспорно установените факти първоинстанционният съд е приел, че исковата претенция е основателна и доказана.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от **правна страна**:*

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна – ответник в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество правилно и законосъобразно, постановено в съответствие със съдебната практика.

Предявеният иск е с правно основание чл. 135 ЗЗД.

Преди да се произнесе по същество, въззивният съд следва да отговори на въведеното с въззивната жалба възражение за недопустимост на предявения иск, поради липса на правен интерес, предвид безспорно установеното по делото, че процесната сделка с недвижим имот, собственост

на длъжника, е извършена след вписана възбрана върху същия имот и от същия кредитор.

Принципно възражението е било основателно, доколкото и съобразно по-горе установеното и към момента на подаване на исковата молба в съда, предявеният иск с правно основание чл.135 от ЗЗД е бил недопустим.

Освен цитираната във въззивната жалба съдебна практика, е налице и по-нова такава, обективизирана в Решение № 50117 от 25.01.2024 г. на ВКС по т. д. № 1302/2022 г., I т. о., ТК, с което съставът на ВКС е приел следното: „Настоящият състав на ВКС, като съобрази актуалната задължителна практика на ВКС и целите на иска по чл. 135, ал. 1 ЗЗД – да бъде обявена за относителна недействителна една сделка по отношение на кредитора-ищец, така че принудителното изпълнение за удовлетворяване на негово притезание да може да бъде насочено срещу прехвърления със сделката имот, намира че целите на посочения конститутивен иск настъпват още с вписване на възбраната /независимо дали е наложена в обезпечително или в изпълнително производство/. След като от вписаната възбрана се ползват всички други присъединени кредитори на длъжника, то на още по-силно основание от същата възбрана ще се ползва и кредиторът, по чиято молба тя е била допусната и наложена, за удовлетворяване и на друго /извън обезпеченото/ негово вземане към същия длъжник. Предизвиканата с вписването на възбраната относителна недействителност на последващи разпоредителни сделки с възбранения имот не може да настъпи повторно с уважаване на павловия иск. В интерес на кредитора е в рамките на вече образуваното изпълнително производство да представи всеки издаден в негова полза изпълнителен лист за удовлетворяване на съществуващите му вземания спрямо длъжника.“

Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска, за която съдът следи служебно от момента на завеждане на делото до неговото приключване. Първоначалната липса на правен интерес или отпадането ѝ в хода на процеса води до недопустимост на иска и е основание за прекратяване на образуваното по повод на него съдебно производство. Обратното също е вярно. Макар и първоначално за ищеца да е липсвал правен интерес от предявяване на иска, то в хода на процеса са се осъществили нови факти, които съгласно чл.235, ал.3 от ГПК въззивният съд

следва да съобрази и които са обусловили правния му интерес от иска по чл.135 от ГПК.

Пред въззивният съд са приети нови писмени доказателства, както следва: удостоверение по изпълнително дело № 20188500400950 на ЧСИ А. Б. от 14.02.2024 г. и справка № 230730/19.02.2024 г. от Агенция по вписванията, от които се установява, че на 14.02.2024 г. двете възбрани вписани върху процесните два апартамента, преобразувани в един апартамент, следствие на извършено преустройство, са заличени по искане на съдебния изпълнител, предвид прекратяване на изпълнителното дело.

Ето защо и към приключване на устните състезания по делото и предвид новонастъпилите факти, въззивният съд намира, че за ищеца е налице правен интерес от предявения иск, поради което същият се явява допустим.

По същество на предявената претенция.

Правото на кредитора по чл. 135 ЗЗД да бъдат обявени за относително недействителни спрямо него действията, с които длъжникът го уврежда, е материално преобразуващо право, а искът, с който се упражнява, е конститутивен. Целта му е да запази от намаляване длъжниковото имущество и да го приготви за принудително изпълнение, като върне спрямо кредитора отчуждения с увреждащата го сделка имот в патримонуима на длъжника.

По силата на чл. 135, ал. 1 ЗЗД кредиторът има право да иска да бъдат обявени за недействителни по отношение на него всички действия, с които длъжникът го уврежда. Целта на отменителния иск е да се възпрепятства недобросъвестният длъжник да намали възможностите за удовлетворяване на кредитора, а такава възможност има не само когато вземането е изискуемо и установено по своя размер, а и преди да настъпи изискуемостта или преди с решение на съд то да бъде признато в определен размер. От значение е вземането да предшества по време увреждащото действие на длъжника. Това действие може да увреди лицата, който вече са кредитори, т. е. които имат възникнало вече вземане.

От фактическа страна безспорно ищецът доказва качеството си на кредитор спрямо ответника С. Б. Г., както и че вземането му е възникнало преди разпоредителната сделка с процесния недвижим имот, осъществена на **27.11.2018 г.**

Първото вземане за разноси в общ размер на сумата от 443601,26 лв. е **възникнало на 11.12.2017 г.** с постановяване на решение № 2587 по в.гр.д.№ 529/2017 г. по описа на Апелативен съд-София. Второто вземане за разноси в размер на допълнително 153 201,42 лв. е **възникнало на 02.03.2018 г.**, когато е постановено Определение по в.гр.д.№ 529/2017 г., с което съдът и на основание чл.248, ал.1 от ГПК е изменил постановеното от него решение № 2587 по в.гр.д.№ 529/2017 г. в частта за разноските. И третото вземане за разноси в размер на 125 119,20 лв. е **възникнало на 19.11.2018 г.**, когато е постановено Определение № 522 по т.д. № 1159/2018 г. по описа на ВКС, ТК, първо отделение.

Единственото възражение въведено с въззивната жалба по съществото на спора, че вземанията на ищеца не са безспорно установени, предвид подадената молба за отмяна на влезлите в сила решения, въз основа на които ищецът се легитимира като кредитор. Както вече въззивният съд е посочил в своето определение, постановено по чл.267 от ГПК, спорът между страните е приключил с влязло в сила решение и до постановяване на решение на ВКС за отмяна на това влязло в сила решение, липсва висящност на този спор, т.е. вземането на ищеца е установено с влязло в сила решение, което до приключване на устните състезания по делото не е отменено по реда на чл.303 ГПК с решение на ВКС.

Безспорно е налице увреждащо действие от страна на ответника.

Увреждащо кредитора е всяко правно или фактическо действие на длъжника, с което се осуетява или затруднява осъществяването на правото на кредитора да се удовлетвори от длъжниковото имущество. Без значение е дали длъжникът притежава друго имущество, от което кредиторът да се удовлетвори, тъй като оспорената сделка страда само от относителна недействителност, която лесно може да се преодолее, като длъжникът изплати задължението си към кредитора или искът на кредитора за вземането бъде отхвърлен. В този смисъл е и установената по реда на чл.290 ГПК съдебна практика, обективирана в Решение № 320 от 5.11.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1379/2012 г., IV г. о., ГК, Решение № 322 от 29.10.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2761/2015 г., IV г. о., ГК.

Безспорно и предвид обстоятелството, че приобретателят по сделката ответникът Н. Й. Г. е син на първия ответник, то е налице и хипотезата на ал.

2, пр. 2 на чл. 135 ЗЗД, при което знанието за увреждане се предполага, която законова презумпция не е оборена, като предвид обстоятелството, че към датата на договора, приобретателят е бил малолетен, то както правилно е посочил и първоинстанционния съд и съобразно утвърдената по реда на чл.290 от ГПК съдебна практика се преценява знанието на лицето, действало вместо него, т.е. това на първия ответник-длъжник.

С оглед на фактическата обстановка и формираната съдебна практика, предявеният иск се явява основателен и доказан и като такъв ще следва да бъде уважен изцяло.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции по съществото на спора, първоинстанционното решение ще следва да бъде потвърдено.

По отговорността за разноските:

При този изход на спора пред настоящата инстанция на въззивника не се дължат разноски.

На въззиваемия „Ти Би Ай Банк“ ЕАД се дължат разноските направени за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 13394,40 лв. с ДДС, доказано с приложените към списъка на разноски писмени доказателства за извършено плащане.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260284/13.02.2023 г., постановено по гр.д. № 17180/2018 г. по описа на Софийски градски съд, Първо гражданско отделение, 9-ти състав.

ОСЪЖДА С. Б. Г., ЕГН *****, с адрес за кореспонденция гр.***, бул. „***“, вх. *, ет. *, ап. * да заплати на основание чл.78, ал.3 от ГПК на „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, дружество учредено и регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията гр.София с ЕИК 131134023, със седалище и адрес на управление гр.София, район Лозенец, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, със съдебен адрес: гр.София, ул. „Осогово“ № 32-34, ет.2, офис 02.01, адвокат Ж. К. сумата от 13 394,40 лв. с ДДС (тринадесет хиляди триста деветдесет и четири и 0,40 лв.) разноски за процесуално

представителство пред настоящата въззивна инстанция.

Решението и по иска за неимуществени вреди подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____